

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Min brudgom, den liflige, skønne og søde

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Min brudgom, den liflige, skønne og søde", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 299.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid124751/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

471 7. O var sielens klare øye
Stedse til vor HÈrre vendt!
At samvittighedens møye
Derved ogsaa vel var endt.

8. Lær min siel og aand at trænge
Ind i din forening ret,
Lær mig det ved kors saa længe,
Til jeg bliver med dig eet.

Nr. 239.

Mel. I prægtige hiule og jorden.

Min brudgom, den liflige, skønne og søde,
Som hiorden blant lillier pleyer at føde,
Er hemmelig fra mine telte hortgangen,
O! at jeg hør havde tilhørtlig undfangen.

7, 4: ogsaa] og saa *JL* 8, 3: ved kors] med kors *JL-2*, orig.: durchs creutz.
Nr. 238, *JL-2*.

V. 7: Blot sjælen altid var indstillet med Gud! Så ville hans tilgivende nåde stå klart for den, og samvittigheder ville ikke have møje med at finde fred. Ellers! Så ville samvittighedens beaver med at finde den rette handlemåde være overflødiggjort, fordi man handlede ud af forbindelsen med Gud. I det ene tilfælde tænkes der på samvittigheden som tilhæknende, i det andet som fremadskuende. Orig.: So hålt' auch das sœglich quœlen in gewissem gantz ein end'. — 7, 3: af] så at. — 8, 2: *sin forening!* foreningen el. forbindelsen med dig. — 8, 3: *ved kors]* ved at lægge korset på mig.

Nr. 239. Oversættelse. Mein liebster, mein schönster, mein trœster im leiden, A. Fritsch?, Schu. s. 1043. Dette religiøse hyrledigt er bygget over tre partier af Højsangen: V. 1-5 over Højs. 5, 2-8: Bruden tøver med at lukke op for brudgommen, da han om natten banker på; da hun endelig gør det, er han borte, og nu leder hun efter ham med smerte. V. 6-7 og slutningen v. 17-18 over Højs. 5, 1-4, der også handler om, at brudgommen er bleven borte, men hvor bruden pludselig finder ham og tager ham med til sin moders hus. V. 8-16 over Højs. 5, 9-16, hvor hun priser hans skønhed for Jerusalems døtre. Digtet lader en ung kvindes forelskelse træde levende frem med dens smerte og med dens jubel over den elskede; men i virkeligheden er det jo en allegori om sjælen, der ved egen skyld ondfærdig Jesus og finder ham igen for aldrig at slippe ham. Medens originalen næsten helt holder sig til allegoriens billedtale, har Brorson hist og her ladet den bagved liggende mening udtale sig umiddelbart. Det sker i 8, 4: *min JEsu*, i de af ham digtede linier 14, 3, 4: *Jeg skifter vel stedt snart ind snart ind*, Men allerteds *JEsum jeg hos mig kœnd føde*, og i 17, 1: *den erige klippe*. — 1, 2: Højs. 2, 16; 6, 2-3. — 1, 1 og 6, 4: *undfangen]* modtaget.

2. Hand raable saa kjerlig, jeg elskte min dvale,
Nu dør jeg for idel hiert-krausende qvale,
Jeg kurrer og klager, og ængstes saa saare,
Mit hierte det svømmer i blodige taare.

3. Hvor skal jeg ham søge, hvor skal jeg ham finde,
Hvor skal jeg henvende de ængstede sinde?
Et anskrig paa gader og stræder jeg gjorde,
Ach kummer og jammer, min JEsus er borte!

4. Jeg vægterne sagde den trængsel, jeg finder,
Til gjensvar de gave mig blodige kinder,
Jeg tænkte, de skulde mig lindre min plage,
Da torde de ogsaa mit smykke borttage.

5. Jerusalems døttre, forbarmer dog eder,
Ach kommer, og hielper, og søger og leder,
Og naar I ham finde, og naar I ham møde,
Da siger: jeg sørger mig for ham til døde.

6. Saa løb jeg, saa skreeg jeg: hvorest du min fromme!
Da saae jeg, min lifligste mod mig at komme, 472
Jeg var kun et øyeblik fra dem hengangen,
Da blev jeg af hannem saa naadig undfangen.

7. O sødere time end sukker i munden,
Da jeg nu igjen har min kjereste funden!
Jeg har ham, jeg seer ham i kjerligheds brynde,
Og veed ey, hvad jeg skal for glæde begynde.

8. Hvor skulde mit hierte ey fryde-fuld møde,
Hans tale er honning, kaud alting forsøde,
Hand hopper, hand springer paa bjerge og høye,
Jeg speyler mig i hans forelskede øye.

5, 1: [forbarmer] forbarme J⁶⁻⁷. 5, 3: finde| finder J²⁻³. 6, 1: est| er J⁶⁻⁷.

21: dvale] søvn. — 2, 3: kurrer] bruden kaldes i Højsangen due, Højs. 2, 14; 5, 2. — 2, 4: taare] flertal af taar. — 3, 2: sinde] sind. — 4, 1: finder] toler. — 4, 4: mit smykke] søret (således i ældre oversættelser til Højs. 5, 7), orig.: so dürften die räuber den schleyer auch plündern. — 7, 3: brynde] brand, varme. — 7, 4: begynde] foretage mig, lode på. — 8, 3: Højs. 2, 8: Han kommer, springende over bjergene, hoppende over højene.

9. Jerusalems døttre! ach siger og skjønner!
Er hand ikke liflig blant menneskens sønner?
Hvor kunde jeg andet end eder besvære?
Hvor kunde jeg saadan en brudgom undvære?

10. Betragter, om I dog hos andre vel finder,
Saa deylige rosen-bemalede kinder,
Kand nogen saaledes som denne behage?
Ey jorden, ey himlen jeg for ham vil tage.

11. Har I vel af nogen saa deylig hørt sige?
I ansigtet skinner et gyldene rige,
Hans krusede løkke saa sorte som ravnens,
For andre saa smukke, som hvede for avnen.

12. Hans øynes i kjerlighed tindrende lue
Er ligesom stierne om natten at skue,
Hans kinder som urtebed liflig bemænget,
Hans læbe som rosen med myrrha besprengt.

473 13. Hans hænder beqvemme til store bedrifter
Som skjøne turkoser i gyldene stifter,
Hans lemmer den artigste danlighed zirer
Som elfenbeen smykket med klare saphirer.

14. Hans fødder staae faste og fra mig ey flytter,
Som piller af marmor paa gyldene stytter,
Jeg skifter vel stedet snart ude snart inde,
Men allesteds JEsu jeg hos mig kand finde.

9, 2: menneskens] menneskens J⁵⁻⁷. 10, 4: ey jorden, ey himlen] ey jorden og himlen J⁵⁻⁷. 12, 4: læbe] læber J⁵. 14, 1: staae] staaer J⁵⁻⁸. 14, 2: stytter] støtter J⁵⁻⁷.

10, 2: Udtrykket er Brorsons. — 10, 4: [for ham vil tage] modtage i stedet for ham. — 11, 2: [i ansigtet skinner et gyldene rige] Meningen kan muligvis være: Det lyscr ud af hans ansigt, at han er konge i et gyldent rige. Hermed kan der være tænkt på skildringen af det ny Jerusalem som den gyldne by, Joh. Åb. 21, 18, 21. Tanken er Brorsons; fra originalen har han kun forestillingen om guld; det hedder (1. 2-3): Dem haupie muss selbsten das feinste gold weichen, Des Salomons schätze in Opñie begraben, gyldene] ældre form for gylden. — 11, 4: [for] frem for. — 12, 3: bemænget] broget (egl. blendet). — 12, 4: besprengt] bestenket. — 13, 1: beqvemme] skikkede. — 13, 2: stifter] en art smykke. — 13, 3: artigste, nydeligste; danlighed] beskaffenhed, form. — 14, 2: stytter] her brugt om fodstykker.

15. Hans aasyn er yndigt for sielenes øye,
Som cederen pranger paa libanons høye,
Naar sielen ham kysser, hans gane den lugter
Af paradisi roser og himmelske frugter.

16. Ja saadan een har jeg for alle udkaarret,
Og saadan een var det, jeg havde forloret,
Ja saadan een er det, jeg elsker for andre,
I hvor jeg i verden skal være og vandre.

17. Ham vil jeg, ham har jeg, den evige klippe,
Ham vil jeg ey lade, hand kand mig ey slippe,
I moders gemakker jeg vil ham indføre,
Der vil hand mig favne og frydefuld giøre.

18. Saa lad nu din sødhed mig aldrig undrykkes,
Men dybt i mit hierte som segiet indtrykkes,
At intet min kjerlighed dæmper og dølger,
Men lammel, i hvor det gaaer, elsker og følger.

Nr. 240.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

At livet blev til sinds
Mod dødens skaal at tage,
Den HERRe, himlens prinds, 474
Forbandelsen at smage,
Hyad vilde kjerlighed,
Da hun saa haardt tog paa?
Det var hans øye-meed,
Sin Sulamith at faae.

Nr. 240. 11-7. 1, 6: *haardt*] *hart* 13-2.

15, 3-4 er indføjet af Brorson efter Højs. 5, 16. — 13, 1, 3: *for*] *seem for*. — 17, 1: *vil*] *stribt*; *den evige klippe*] *Es. 26, 4*. — 17, 2: *lade*] *lade fare*. — 18, 1: *undrykkes*] *fratages*. — 18, 4: *Joh. 11, 14, 4*; som subjekt er underforstået *sjæle*; se nr. 31, 8, 3. Nr. 246. Original. — V. 1. Der spørges: *hvad vilde kjerlighed*, da den greb til så hårde midler (1, 5-6), at livet måtte give sig hen i døden, og Herren give sig ind under forbandelsen (1, 1-4)? Svaret gives i 1, 7-8. — 1, 1: *høf.* Jesus, Joh. 11, 25; 14, 6. — 1, 3: Der menes: at den *HERRe* blev til sinds. — 1, 4: *Gal. 3, 13*. — 1, 6: *tog paa*] *tog fat*. — 1, 8: *Sulamith*] brudens navn i Højs. 6, 13; her om sjælen.